

عنوان مقاله:

ارزیابی ژنتیکی صفات مهم زراعی در توده های طالبی ایرانی به روش دی آلل

محل انتشار:

دوازدهمین کنگره ژنتیک ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسندگان:

محمود اکرمی - دانشجوی کارشناسی ارشد اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

حمید دهقانی - دانشیار گروه اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

مختار جلالی جواران - دانشیار گروه اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

رسول محمدی - دانشجوی دکترای اصلاح نباتات، دانشکده کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

برای اجرای موفق برنامه های به نژادی گیاهان، به نژادگران بایستی اطلاعاتی در مورد خصوصیات و اثر ژنتیکی والدین مورد استفاده در برنامه های دو رگ گیری داشته باشند. در این تحقیق، ترکیب پذیری عمومی و خصوصی، نحوه توارث و کنترل ژنتیکی صفات مرتبط با عملکرد در یک طرح تلاقی دی آلل کامل برای هفت توده طالبی ایرانی ریش بابا، شاه آبادی، سمسوری، دستجردی، مگسی نیشابور، تیل طرق و ساوه ای مورد ارزیابی قرار گرفت. والدین و 42 دورگ حاصل از تلاقی آنها در قالب طرح لاتیس در سه تکرار در سال 1390 کشت گردیدند. تجزیه واریانس، اختلاف معنی دار بین ژنوتیپ های مورد مطالعه را نشان داد. در تجزیه دی آلل به روش اول-مدل اول گریفینگ، تفاوت بین اثرات ترکیب پذیری عمومی، ترکیب پذیری خصوصی و اثر تلاقی های معکوس برای تمام صفات معنی دار بود. اثرات افزایشی، صفات طول میوه، عرض میوه و ضخامت گوشت را کنترل می کردند. در ح الی که نقش اثرات غیرافزایشی ژنی در کنترل صفات تعداد میوه، وزن میوه و عملکرد بیشتر از اثر افزایشی بود. وراثت پذیری خصوصی پایی برای این صفات نیز این نکته را تأیید می کرد. در بین والدین ریش بابا دارای بالاترین میزان ترکیب پذیری عمومی مثبت برای صفات تعداد میوه، ضخامت گوشت و عملکرد بود. لذا در برنامه های اصلاحی آتی می تواند مورد توجه قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

طالبی، ترکیب پذیری، دی آلل، وراثت پذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/226842>

